

Sygn. akt IV KK 329/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lipca 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **W. M.**,

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 30 czerwca 2020 r. (sygn. akt II K (...)) W. M. został uznany winnym czynu z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz orzeczono zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej oraz nawiązkę na jej rzecz w kwocie 5000 zł. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sąd Okręgowego w P. z dnia 2 marca 2021 r. (sygn. akt II Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

„1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., poprzez nienależyte dokonanie przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej w zakresie braku przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego z zakresu mechanoskopii wskutek bezpodstawnego uznania, że ustalenie możliwości dokonania przez oskarżonego uszkodzenia mienia znalezionym przy nim przedmiotem nie wymaga wiedzy specjalistycznej, w sytuacji gdy ocena właściwości fizycznych noża oraz opon, miałyby kluczowy wpływ na ustalenie faktycznych podstaw odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez nienależyte dokonanie przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej przeprowadzonych przez Sąd I instancji dowodów z zeznań pokrzywdzonej oraz świadków w świetle zgromadzonych w aktach sprawy notatek służbowych policjantów, w sytuacji gdy Sąd I instancji ocenił treść tych dowodów z rażącym przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw. Należy podnieść, że w treści uzasadnienia wyroku Sądu II instancji nie sposób doszukać się rozważań odnośnie do treści dowodów z zeznań świadków oraz ich wartości dowodowej, a także ich niespójności z pozostałym materiałem dowodowym, a właśnie taka okoliczność była podniesiona w treści zarzutu apelacyjnego;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 46 § 2 k.k., poprzez nienależyte dokonanie przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej wskutek zarzutu obrońcy w kwestii orzeczenia przez Sąd I instancji nawiązki na podstawie art. 46 § 2 k.k., podczas gdy w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki zezwalające Sądowi orzekającemu na zastosowanie tegoż przepisu prawa. Nadmienić należy, że Sąd Okręgowy błędnie podaje w treści uzasadnienia, że orzeczenie nawiązki było uzasadnione brakiem możliwości jednoznacznego określenia wysokości szkody

wyrządzonej przez oskarżonego. Szkada ta bowiem została precyzyjnie wskazana w treści aktu oskarżenia i nie była skutecznie kwestionowana przez strony postępowania w trakcie procesu, nadto jej precyzyjne wskazanie nie było w żaden sposób utrudnione.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. oraz wyroku Sądu Rejonowego w J., a w konsekwencji uniewinnienie oskarżonego W. M.; ewentualnie o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Słusznie wskazał Prokurator, że zarzut dotyczący braku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego oraz ten dotyczący orzeczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonej są powtórzeniem niemalże dosłownym apelacji. Podkreślić należy, że wniosku dowodowego o zweryfikowanie przez biegłego możliwości dokonania uszkodzeń przypisanych sprawcy za pomocą noża zabezpieczonego u niego nie składała obrona. Po drugie w istocie Sąd odwoławczy wykazał w sposób adekwatny, że ocena, czy nożem można przebić oponę w samochodzie nie wymaga wiedzy specjalnej. Trudno w argumentacji kasacyjnej skarżącego doszukać się takich racji, które przekonywałyby o rażącym naruszeniu standardu odwoławczego. Przedstawiono dokładnie takie same zarzuty, jak miało to miejsce na etapie apelacyjnym w żaden sposób nie wiążąc ich z uzasadnieniem wyroku Sądu odwoławczego.

Podobnie w przedmiocie orzeczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonej, Sąd odwoławczy wyjaśnił, dlaczego uznał, że nie było możliwe jednoznaczne ustalenie wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzoną wskutek działań oskarżonego, a także podkreślił, że kwota nawiązki uwzględnia zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez pokrzywdzoną. Skarżący nie wskazuje na żadną inną okoliczność

niż miało to miejsce na etapie apelacyjnym. Co więcej – nie kwestionuje samej szkody i krzywdy wynikających z działań sprawcy. Wobec tego trudno przyjąć, że nawet gdyby orzeczenie nawiązki nie było poprawne i należało orzec odszkodowanie i zadośćuczynienie na podstawie art. 46 k.k. to naruszenie tego przepisu nie miało z pewnością ani charakteru rażącego, ani tym bardziej nie wpływało na treść orzeczenia.

Gdy zaś chodzi o pozostałe zarzuty błędnej kontroli odwoławczej w zakresie naruszenia swobodnej oceny dowodów, skarżący nie przedstawia żadnych merytorycznych argumentów, które umożliwiłyby Sądowi Najwyższemu merytoryczne ustosunkowanie się do nich. Ponowne podnoszenie wątpliwości co do możliwości rozpoznania sprawcy przez świadków nie może stanowić skutecznego zakwestionowania poprawności kontroli odwoławczej, gdyż nie zawiera wskazań pozwalających na ocenę owego standardu w optyce konkretnie zaprezentowanych rażących odstępstw od wymaganych przez wskazane w kasacji przepisy metod dokonywania prawidłowej kontroli odwoławczej.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.